

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 80.941 van 14 juni 1999

A. 76.723/G-35

In zake : **DEMEULDRE** Aimée,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Jacques SAMBON, advocaat,
Wijnheuvelenstraat 227
1030 Brussel,

tegen :

het Waals Gewest, vertegenwoordigd door zijn
Regering,
dat woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Pierre LAMBERT, advocaat,
Defrélaan 19
1180 Brussel.

**DE RAAD VAN STATE, ALGEMENE VERGADERING
VAN DE AFDELING ADMINISTRATIE,
RECHTSPREKEND IN KORT GEDING,**

Gezien de vordering die Aimée DEMEULDRE op
13 december 1997 heeft ingesteld met het oog op de
schorsing van de tenuitvoerlegging van "het ministerieel
besluit van 9 oktober 1997, waarbij haar de erkenning
als ontwerper van plannen wordt geweigerd";

Gezien de vordering tot het bevelen van
voorlopige maatregelen op straffe van een dwangsom, die
op dezelfde dag door dezelfde verzoekster is ingesteld;

Gezien het op dezelfde dag ingediende
verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekster de
nietigverklaring van diezelfde beslissing vordert;

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij;

Gezien het verslag van de heer NEURAY, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 9 maart 1999 van de eerste voorzitter van de Raad van State, waarbij de zaak naar de algemene vergadering van de afdeling administratie wordt verwezen;

Gelet op de beschikking van 9 maart 1999, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de openbare terechtzitting van de algemene vergadering van de afdeling administratie van 30 maart 1999 om 14.30 uur;

Gehoord het verslag van de heer HANOTIAU, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. J. SAMBON, advocaat, die voor verzoekster verschijnt, en van Mr. S. DEPRE, loco Mr. P. LAMBERT, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer NEURAY, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten aan het geding ten grondslag liggen :

Verzoekster is licentiaat aardrijkskunde en houder van een getuigschrift van een aanvullende

opleiding toegepaste aardrijkskunde, specialiteit stedenbouw.

Op 22 juni 1990 heeft zij de verwerende partij het volgende geschreven :

"Naar aanleiding van het besluit van de Waalse Gewestexecutieve van 5 april 1990 betreffende de voorwaarden waaronder een natuurlijke of rechtspersoon kan worden belast met het opstellen van plannen, schema's en reglementen inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw, zend ik u deze brief teneinde erkend te kunnen worden.

Overeenkomstig artikel 202/1 verzoek ik om een erkenning voor elk van de volgende categorieën, namelijk :

1. voor de plannen van aanleg en de grondgebruiksplannen,
2. voor de structuurschema's en voor de stedenbouwkundige verordeningen.

Ik voeg bij deze brief het diploma dat mij is verleend door de Universiteit van Luik, alsook mijn curriculum vitae teneinde te voldoen aan de bepalingen van artikel 202/2 van het voormelde besluit".

De verordeningsbepalingen waarnaar aldus verwezen wordt, zijn bij het voormelde besluit ingevoegd in het Waals Wetboek van ruimtelijke ordening, stedenbouw en patrimonium (WWROSP), in een hoofdstuk met als opschrift "Voorwaarden waaronder een natuurlijke of rechtspersoon kan worden belast met het opstellen van plannen, schema's en reglementen".

Op 6 september 1990 heeft de gewestelijke overheid ontvangst bericht van het dossier en aan verzoekster te kennen gegeven dat het dossier ter behandeling aan de commissie van deskundigen zou worden doorgestuurd.

Die commissie heeft op 21 september 1990 een gunstig advies uitgebracht, en verzoekster werd op 11 december 1990 erkend bij beslissing van de Minister van Ruimtelijke Ordening, om reden dat zij voldeed aan de voorwaarden gesteld in artikel 202/2 van het WROSP.

Aangezien verzoeksters erkenning verstreek op 1 december 1993, heeft zij bij brief van 11 oktober van hetzelfde jaar een verzoek om vernieuwing ingediend. De gewestelijke overheid heeft daarvan ontvangst bericht op 25 november 1993 en haar tegelijk verzocht een lijst te bezorgen van de projecten waarbij zij betrokken was geweest. Aan dat verzoek is op 7 januari 1994 gevolg gegeven.

De commissie van deskundigen heeft op 27 januari 1994 een gunstig advies gegeven, waarop de erkenning van verzoekster bij een ministeriële beslissing van 8 maart 1994 verlengd werd voor een nieuwe periode van drie jaar.

Op 11 juli 1994 heeft de directeur-generaal van het directoraat-generaal ruimtelijke ordening aan de minister het volgende geschreven :

"De Directie Decentralisatie heeft de Minister op 22 juni 1994 haar advies bezorgd over het ontwerp van structuurschema van Terhulpen dat door mevrouw DEMEULDRE is opgemaakt.

De structuurschema's van LIMBURG en AUBEL, die eveneens door mevrouw DEMEULDRE zijn opgesteld, liggen momenteel ook voor ter behandeling.

Uit het onderzoek ervan blijkt dat het analyseverslag en de opties voor die gemeenten volstrekt identiek zijn aan die welke door de gemeente TERHULPEN worden voorgesteld.

Mevrouw DEMEULDRE promoot dus een zo vaag mogelijk standaardproduct, dat ze onveranderlijk voorstelt aan alle gemeenten die haar als ontwerper van plannen hebben aangewezen.

Door die handelwijze wordt de eigenheid van het gemeentelijk structuurschema op een onaanvaardbare en verwerpelijke wijze teniet gedaan en het gevaar voor zulk een verlies aan eigenheid is des te groter daar mevrouw DEMEULDRE ook voor andere gemeenten, waaronder inzonderheid PALISEUL, GENEPIËN, BINCHE, COLFONTAINE en DINANT, ontwerper van plannen is.

Bijgevolg verzoek ik de heer Minister om van de omstreden documenten kennis te nemen, vervolgens tegen mevrouw DEMEULDRE de procedure bepaald in artikel 202/5 van het Wetboek in te zetten en de voormelde documenten aan de commissie van deskundigen voor te leggen".

Op 30 december 1994 heeft verzoekster tegenover de voormelde ambtenaar haar verwondering uitgesproken over het feit dat een van haar vennoten en niet zij zelf was uitgenodigd op de werkvergadering die ermee belast was de lopende projecten te onderzoeken.

Op 24 januari 1995 heeft de directeur-generaal herinnerd aan haar vorige nota aan de minister. Op 2 februari 1995 heeft de minister ermee ingestemd dat een procedure tot "tijdelijke" intrekking van de omstreden erkenning in gang wordt gezet en verzoekster daarvan dezelfde dag als volgt op de hoogte gebracht :

"Het Bestuur heeft herhaaldelijk gewezen op problemen in structuurschema's waarvan u de ontwerper bent, en zulks ondanks verscheidene aanmaningen en werkvergaderingen.

Gelet op het gevaar dat dit soort van incidenten zich herhaalt ten nadele van gemeenten, zie ik mij genoopt het Bestuur de procedure bepaald in artikel 202/5 van het WROSP (tijdelijke intrekking van de erkenning) te laten inzetten" (...).

Op 14 februari 1995 beklaagt verzoekster in een brief aan de minister zich er inzonderheid over dat de motieven van die maatregel niet duidelijk genoeg blijken, wat haar in het aanvoeren van haar verweermiddelen zou hinderen.

Op 7 april 1995 heeft een verhoor plaatsgehad, maar dan wel voor de gewestelijke overheid en niet voor de commissie van deskundigen.

Verzoekster heeft daar voorbehoud gemaakt, gelet op inzonderheid de ontstentenis van administratief dossier, de door haar onnauwkeurig geachte manier waarop de grieven haar waren meegedeeld en de omstandigheid dat zij, naar haar eigen mening, eerst door de commissie gehoord had moeten worden.

Gelet op de ontstentenis van andere stukken dient te worden geconcludeerd dat de procedure die toen aangevat was, niet voortgezet is.

Op 31 januari 1997 heeft verzoekster een nieuw verzoek tot verlenging van haar erkenning ingediend.

Op 12 juni 1997 heeft de commissie van deskundigen bij wijze van voorlopige maatregel een ongunstig advies gegeven en gesteld dat ze de betrokkene wou horen.

Op 28 augustus heeft de commissie over de ingediende verzoeken gewoon een gunstig advies gegeven.

Op 9 oktober van hetzelfde jaar en op de voordracht van het directoraat-generaal ruimtelijke ordening heeft de Minister van Ruimtelijke Ordening twee besluiten ondertekend die de betrokkene betreffen. Bij het eerste besluit wordt zij voor een nieuwe periode van drie jaar erkend als ontwerper voor het opmaken van plannen van aanleg en grondgebruiksplannen.

Bij het tweede besluit, dat de bestreden handeling vormt, wordt haar voor een periode van drie

jaar de erkenning geweigerd voor het opmaken van gemeentelijke structuurschema's en gemeentelijke verordeningen. De motieven van het tweede besluit luiden als volgt :

"Overwegende dat de aanvrager niet in het bezit is van een diploma als bedoeld in artikel 202/2 van het Wetboek;

Overwegende echter dat de aanvrager het bewijs levert van een ervaring op basis waarvan gelijkstelling mogelijk is met de houders van een diploma als bedoeld in artikel 202/2 van het Wetboek;

Overwegende dat de kwaliteit van de recentelijk opgestelde schema's en verordeningen niet beantwoordt aan de regels van de kunst, wegens hun stereotiepe aard, de niet-naleving van de conventionele legenda's, de vergissingen die ze bevatten en het feit dat te weinig is nagedacht over en te weinig zorg is besteed aan het opmaken van de kaarten".

Om die overwegingen te weerleggen, legt verzoekster getuigschriften over waarin de gemeenten Dinant, Chaumont-Gistoux, Terhulpen en Limburg het door haar verrichte werk positief beoordelen;

Overwegende dat de verwerende partij een exceptie van niet-ontvankelijkheid opwerpt die ze ontleent aan de overweging dat verzoekster geen belang heeft bij haar vordering, doordat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering "niet tot de tegenovergestelde positieve beslissing zal leiden" en "het schorsingsarrest verzoekster bijgevolg geen enkele tastbare genoegdoening dreigt op te leveren en dat schorsingsarrest hoe dan ook het door verzoekster aangevoerde (gevaar voor) een moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet zal kunnen afwenden;

Overwegende dat de vordering tot schorsing het accessorium is van het beroep tot nietigverklaring; dat, bij ontstentenis van een uitdrukkelijke

andersluidende wetsbepaling, de tenuitvoerlegging van een handeling waartegen een beroep tot nietigverklaring kan worden ingesteld, vatbaar is voor schorsing; dat wanneer verzoeker, in geval van schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling, een nieuwe aanvraag zou indienen, die aanvraag niet afgewezen kan worden op grond van overwegingen die strijdig zijn met de overwegingen die ten grondslag liggen aan het dictum van het schorsingsarrest; dat de verwerende partij ten slotte, wanneer een schorsingsarrest is gewezen, moet beslissen of ze al dan niet de voortzetting vraagt van de procedure; dat het niet uitgesloten is dat ze op dat moment haar standpunt herzielt en evenmin dat ze geen voortzetting van de procedure vraagt;

Overwegende dat verzoekster een middel, het eerste van de vordering, ontleent aan schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en billijke rechtspleging, van het beginsel *audi et alteram partem*, van het recht op een procedure op tegenspraak en van de rechten van verdediging; dat ze betoogt dat de omstreden beslissing genomen is zonder verzoekster vooraf te horen, zonder dat zij van de bezwaren kennis heeft kunnen nemen en haar opmerkingen over die bezwaren heeft kunnen laten gelden, terwijl, wegens de ernst van die beslissing, het overheidsbestuur die vormvoorschriften diende na te leven, te meer daar verzoekster in casu werkte voor plaatselijke overheden, zodat het verhoor voor de verwerende partij onontbeerlijk was om zich met kennis van zaken uit te kunnen spreken; dat ze bovendien opmerkt dat het gewest geen gebruik heeft gemaakt van de procedure van artikel 202/5, § 2, van het WROSP, waarin wordt voorgeschreven dat wanneer een plan, schema of verordening niet in overeenstemming met de regels der kunst bevonden wordt, daarvan aan de betrokkene kennis wordt gegeven; dat ze erop laat volgen dat de gelaakte onregelmatigheden niet kunnen worden gedekt door de

vergadering van 7 april 1995 op het Ministerie van het Waals Gewest, aangezien meer dan twee jaar ligt tussen die vergadering en de bestreden beslissing en verzoekster gedurende die twee jaar als erkend ontwerper is blijven werken zonder nieuwe verwijten te krijgen, en dat voorts de verwijten die haar destijds gemaakt zijn, niet nauwkeurig genoeg waren opdat zij zich daartegen dienstig kon verdedigen;

Overwegende dat de verwerende partij van oordeel is dat het middel feitelijke grondslag mist, gelet op de inhoud van de brief van verzoekster d.d. 14 februari 1995 en het verhoor van 7 april van datzelfde jaar;

Overwegende dat niet betwist wordt dat de omstreden maatregel inbreuk maakt op het recht van verzoekster om haar beroepsactiviteit uit te oefenen en haar een deel van haar inkomsten ontnemt; dat het bij het overwegen van zulk een maatregel noodzakelijk is, met toepassing van het beginsel *audi et alteram partem*, om de betrokkene alle gegevens voor te leggen waarop de overheid haar beoordeling kan gronden, enerzijds, en hem in de gelegenheid te stellen zijn standpunt te verdedigen, anderzijds;

Overwegende dat in het onderhavige geval het enige verhoor plaatsgehad heeft in het kader van de procedure bepaald in artikel 202/5, § 2, van het WROSP, dat betrekking heeft op de intrekking van een lopende erkenning; dat die procedure niet afgewikkeld is nadat verzoekster zich er heeft over beklagd dat zij haar verdediging niet naar behoren kon voorbereiden; dat gesteld dat het verhoor een bestendig karakter heeft, het dan nog als dusdanig had moeten plaatshebben met inachtneming van de procedure waarin de voormelde bepaling van het WROSP voorziet; dat de verwerende partij, zonder in tegenspraak te zijn met zichzelf, niet

kan verwijzen naar het verhoor en tegelijkertijd de voormelde bepaling niet toepasselijk kan achten in zoverre ze voorziet in de voorafgaande bekendmaking van de bezwaren; dat bovendien uit het administratief dossier niet kan worden opgemaakt of verzoekster de gelegenheid heeft gehad zich te verdedigen in verband met de gebreken die in de motivering van de bestreden handeling vastgesteld zijn, terwijl inzonderheid de vleierende beoordelingen van bepaalde gemeenten twijfel doen ontstaan over de echtheid van de bezwaren van het gewest;

Overwegende dat de verwerende partij dan ook verzoekster opnieuw diende te horen; dat het in dit verband contradictorisch is dat in de motivering van de bestreden beslissing te lezen staat dat de bezwaren van het bestuur betrekking hebben op "*recent opgestelde schema's en verordeningen*", terwijl de verwerende partij in haar antwoord op het tweede middel betoogt dat de documenten die geen voldoening schonken de structuurschema's voor de gemeenten Aubel, Terhulpen en Limburg waren, documenten die noodzakelijkerwijs vóór 11 juli 1994 opgesteld werden, zijnde de datum van de eerste nota van de directeur-generaal ruimtelijke ordening waarin naar die documenten verwezen is; dat het middel ernstig is;

Overwegende dat verzoekster een middel, het derde van haar vordering, ontleent aan de schending van artikel 202/4 van het WWROSP; dat zij in een eerste onderdeel aanvoert dat de weigering van de erkenning haar ter kennis is gebracht na het verstrijken van de termijn van vijfenzeventig dagen die bij artikel 202/4, eerste lid, van het Waals Wetboek aan de steller van de handeling toegemeten is, terwijl het derde lid van hetzelfde artikel het volgende bepaalt :

"Indien de commissie van deskundigen een gunstig advies gegeven heeft en bij gebreke van de betekening van de beslissing van de Executieve of van de gemachtigde ambtenaar binnen de in het eerste lid voorgeschreven termijn, geldt de erkenning vanaf de zesenzeventigste dag vanaf de datum van het ontvangstbewijs van de aanvraag";

dat zij in een tweede onderdeel betoogt dat "de beslissing die de bevoegde overheid kan nemen een weigeringsbeslissing is op basis van een aan haar gerichte aanvraag, maar dat zij aan die beslissing geen onreduceerbare termijn mag verbinden waarin die weigeringsbeslissing effect zou blijven sorteren";

Overwegende dat de verwerende partij, in verband met het eerste onderdeel, erop wijst dat de commissie van deskundigen in het onderhavige geval eerst bij wijze van voorlopige maatregel een ongunstig advies heeft gegeven en dat in dat geval de door verzoekster aangevoerde bepaling niet van toepassing zou zijn; dat zij, in verband met het tweede onderdeel, van oordeel is dat, aangezien artikel 202/1, derde lid, van het WROSP bepaalt dat de erkenning voor een tijdvak van drie jaar wordt toegekend, "het geen zin zou hebben de weigering niet voor dezelfde termijn te laten gelden"; dat zij daarop laat volgen dat, indien dit niet het geval zou zijn, de overheid ertoe genoopt zou zijn zich gedurende die termijn verschillende keren over de aanvraag tot erkenning uit te spreken;

Overwegende, wat het eerste onderdeel betreft, dat artikel 202/4, vierde lid, van het WROSP het volgende bepaalt :

"Indien de commissie van deskundigen een negatief advies gegeven heeft of zich niet uitgesproken heeft binnen de in artikel 202/1 voorgeschreven termijn, wordt de erkenning enkel toegekend bij gemotiveerde beslissing van de Executieve of van de gemachtigde ambtenaar";

dat de termijn waarvan sprake is, dertig dagen bedraagt te rekenen vanaf het bewijs van ontvangst van het dossier;

Overwegende dat de erkenningsaanvraag in het onderhavige geval op 31 januari 1997 is ingediend en dat bij gebrek aan een ander dossierstuk of bijzonder vormvoorschrift mag worden aangenomen dat de brief van het overheidsbestuur van 9 mei daaropvolgende als ontvangstbewijs geldt; dat de commissie van deskundigen op 12 juni 1997 een eerste, "*ongunstig advies bij wijze van voorlopige maatregel*", heeft gegeven en op 28 augustus daaropvolgende een gunstig advies zonder meer heeft gegeven; dat de regeling van stilzwijgende erkenning in het onderhavige geval bijgevolg geen uitwerking kan hebben op grond van de twee bij artikel 202/4, vierde lid, van het Waals Wetboek bepaalde gevallen van uitzondering; dat dit onderdeel van het middel niet ernstig is;

Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat de verwerende partij een ruimere strekking heeft gegeven aan wat de wet voorschrijft door aan haar weigeringsbeslissing een beding van uitsluiting gedurende drie jaar te koppelen; dat een weigeringsbeslissing alleen op een bepaalde aanvraag betrekking heeft; dat niets verzoekster mag beletten om een nieuwe aanvraag in te dienen; dat overigens uit alle gegevens van dit dossier blijkt dat het overheidsbestuur de procedure inzake intrekking en de procedure inzake weigering van erkenning, die nochtans door afzonderlijke bepalingen geregeld zijn, door elkaar heeft gehaald; dat het tweede onderdeel van het middel ernstig is;

Overwegende dat verzoekster, in verband met het moeilijk te herstellen ernstige nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden

handeling berokkent, aanvoert dat de bestreden handeling en de zeer negatieve beoordeling die ze bevat over de activiteit van de verzoekende partij haar een moreel nadeel berokkenen, doordat zij op professioneel gebied in diskrediet wordt gebracht; dat zij, wat het materiële nadeel betreft, erop wijst dat, doordat de bestreden weigering gelijkenis vertoont met een verbod om een beroep uit te oefenen, verzoekster alle aan de bewuste activiteit verbonden inkomsten zou moeten ontberen en dat de als bijlage bij de aanvraag gevoegde boekhoudkundige gegevens ertoe strekken aan te tonen dat die ontvangsten, naargelang van de jaren, 78% tot 85% van al haar inkomsten zouden uitmaken; dat zij daarop laat volgen dat er ten slotte rekening behoort te worden gehouden met de nadelen die doorwerken, met name dat wat de zeven medewerkers van verzoekster zouden ondervinden, en met de gevolgen van het niet voortzetten van de projecten betreffende de structuurschema's en de stedenbouwkundige verordeningen van de gemeenten Chaumont-Gistoux en Genepiën;

Overwegende, wat het moreel nadeel betreft, dat dit in principe weliswaar door een eventueel vernietigingsarrest wordt hersteld, doch dat niet kan worden betwist dat de beroepskringen van de door het gewest erkende ontwerpers een wereld op zich zijn, waar een beslissing als die welke in het geding is, de reputatie van verzoekster onherroepelijk kan vernietigen en de instellingen die op haar diensten een beroep zouden willen doen en tegelijkertijd met het gewestelijk overheidsbestuur betrekkingen onderhouden, hiervan zelfs kan afbrengen; dat een vernietiging na een lange procedure dan ook niet voldoende zou zijn om het gelaakte nadeel genoegzaam te herstellen;

Overwegende, bovendien, dat verzoekster een ander moeilijk te herstellen ernstig nadeel lijdt door het aan haar opgelegde verbod om gedurende drie jaar een

nieuwe aanvraag om erkenning in te dienen, welke aanvraag, na een nieuw onderzoek dat door de overheid uitgevoerd zou moeten worden, zou kunnen worden gevolgd door de gevraagde erkenning;

Overwegende dat verzoekster bij wijze van voorlopige maatregel vraagt dat de Raad van State de verwerende partij beveelt zich binnen een termijn van twintig dagen opnieuw over haar aanvraag om erkenning uit te spreken en dat de Raad van State daarop een dwangsom stelt;

Overwegende dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling tot gevolg heeft dat verzoekster een nieuwe aanvraag om erkenning zal kunnen indienen die de overheid zal moeten onderzoeken en waarover zij een beslissing zal moeten nemen; dat er bijgevolg geen grond is om de gevraagde voorlopige maatregel te bevelen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Geschorst wordt de tenuitvoerlegging van het ministerieel besluit van 9 oktober 1997 waarbij aan Aimée DEMEULDRE de erkenning als ontwerper van plannen wordt geweigerd.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen op straffe van een dwangsom, wordt afgewezen.

Artikel 2.

Dit arrest zal bij uittreksel in het Belgisch Staatsblad worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het besluit waarvan de tenuitvoerlegging geschorst wordt.

Artikel 3.

De beslissing over de kosten wordt in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de algemene vergadering van de afdeling administratie van de Raad van State, op 14 juni 1900 negenennegentig door :

de HH.	J. BORRET,	voorzitter van de Raad van State,
	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
Mevr.	M. VRINTS,	kamervoorzitter,
	M.-L. THOMAS,	kamervoorzitter,
	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	M. HANOTIAU,	kamervoorzitter,
	M. LEROY,	staatsraad,
	J. MESSINNE,	staatsraad,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	O. DAURMONT,	staatsraad,
de HH.	P. LEWALLE,	staatsraad,
Mevr.	S. GEHLEN,	staatsraad,
de Hr.	J. VANHAEVERBEEK,	staatsraad,
Mevr.	D. LANGBEEN,	hoofdgriffier,

De Hoofdgriffier,

De Voorzitter,

D. LANGBEEN.

J. BORRET.